

H. Offici

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste Dages Hellige

Seks og halvtredstindstyvende Aargang

1907

„Over Plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal med Rod oprykkes.“ (Matt. 15: 13.)

København

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen.

Trykt hos F. G. Bording (W. Petersen).

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Indhold.

	Sibe		Sibe
Abraham Lincolns Visdom	143	Sjællighed og Renlighed	45
Al Frugten skal Træet kendes . . .	48	Sjenjovet i Døden	111
Afhold	190	Sjilsen fra Kirkens første Præsident- skab	26
Barnedaaben	12	Sjold fast ved det gode	586
Behagelige Minder	294	Sjvad Folk sige	231
Biskop Robert L. Burtons Død . .	376	Sjviledagen — Den Første eller den Sjvende?	356
Blandinger	103	Sjvorledes man gaar glip af Sjkken 183	183
Daab i England	144	Sjstlighed mod Børn	112
De betroede Talenter	378	Interessante Korrespondancer	353
De bo i Glasruje og kaste med Sten 91	91	Kirkestatistik i de Forenede Stater 349	349
Den ny Apostel	332	Konferencer:	
Den jande Kirke	283	Aalborg	141, 317
Den sidste Rundrejse	335	Aarhus	134, 330
Det rette Motiv til Gudsfrugt . .	269	Bergen	149, 315
Dødsfald 59, 90, 128, 144, 187, 233, 297, 315, 330, 362	362	Kristiania	175, 297
En meget morsom Tildragelse . .	362	København	123, 345
En mærkvaerdig Opdagelse i Eegyp- ten	254	Trondhjem	354, 301
En officiel Erklæring	161, 170	Kosteligt Vand	71
En sjjælden Referent beretter . . .	151	Korrespondancer:	
En Telefonavis	300	Bergen, A. M. Nielsen	267
En Tilstaelse	223	West Jordan, M. A. C. Nicolay- sen	187, 233
Et Budskab fra en Kvinde 202, 219, 228	228	Livets Værd	359
Et levende Vidnesbyrd	348	Lydhighed og Selvopofrelse	372
Et mærkeligt religiøst Samfund . .	378	Mange Boliger i vor Faders Hus 49	49
Et mærkeligt Syn	37	Menneskets Handelsfrihed	239
Et hndigt Hjem	106	„Mormonerne“ Søndagskoler . .	277
Evangeliets Fremgang i England .	255	„Mormonerne“ villige til at mod- tage Lys	107
Evangeliets Fremgang i Kristiania 269	269	„Mormonismen“ og Bibelen . . .	250
Familiebaandets Sammenknytelse 246	246	„Mormon“-Problemet	1, 17, 33
Foredrag	64	Naturens velgørende Hjælpemiddel 182	182
Frugt for Døden	90	Notitjer	31, 320
Gode Raad 135, 167, 208, 224, 336, 368	368	Ny Klæbenbating	65
Guds Regering 81, 125, 145, 177, 209, 273, 289, 337, 363, 369	369	Poesi:	
Guds Værks Fremgang i England 295	295	Count your Blessings	256
Gyldne Regler i vor Samtale . . .	243	Den kostbare Tid	351

HISTORIAN'S OFFICE LIBRARY,

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

3830

	Side
Den trætte Vandrer	287
Hensøvet i Døden	111
Indvielsen i Aalborg	191
Julefang	379
Nu er det Tid	80
Venlige Ord og Blikke	304
Bort kære Hjem	224
Præsident C. W. Penrose i Kristi- ania	219

Rapporter: 32, 64, 96, 128, 160,
192, 223, 250, 288, 320, 352, 380

Redaktionelt:

Aarets Begivenheder	8
Afløsning 10, 41, 74, 90, 123, 139, 169, 187, 218, 233, 249, 283, 297, 315, 330, 345, 377	
Angaaende Tiende og Offer ...	280
Ankomst 10, 59, 90, 139, 169, 202, 232, 266, 282, 314, 329, 361	
Apostel George Teasdels Død .	200
Bestikkelse 10, 59, 90, 139, 169, 187, 202, 232, 249, 266, 282, 329, 345, 361	
Betal Eders Gæld	136
Betimelige Ord til Missionærerne	40
Bærer ikke Pung, ej heller Tasse	120
De levende og de døde	296
Det nye Forsamlingshus	186
Efteraarskonferencerne	249
Egenkærlighed og Selvopofrelse	344
En Arbejder er sin Løn værd .	360
Enhed i Troen	312
En speciel Sammenkomst	216
Et Dokument af stor Betydning	168
Et Bink til Vidssterne	264
Farvel til de Hellige i Skandi- navien	328
Foraarskonferencerne	74
Forskyttelse 10, 25, 59, 74, 154, 169, 187, 249, 297, 329, 362	
Generalkonferencen	152
Guds Bærk er altid upopulært	172
Hilsen til Missionærerne og de Hellige	24
Julehilsen	374
Rom Sabbatens Dag ihu	104
Medgang og Modgang	248

	Side
Middelbejen er den bedste	201
Mærk	154
Notitser	186
Omskiftning	186
Paa Hjenreisen	345
Præsident C. W. Penrose's Besøg	232
Præsident J. M. Christensens Besøg	153
Præsident Søren Rasmusens Hilsen	329
Raad til Emigranterne	184
Kettelse	74
Senator Reed Smoots Sejr ...	88
Vigtige Instruktser	56

Sang og Musik	270
Sankt Pauls Levnedsløb 14, 21, 42, 53, 74, 85, 101, 117, 154	
Sig det nu	169
Skaberens Almagt	319
Skyggen og Substansen	367
Skygge- og Indbildningsbilleder .	225
Skønhed i Hjemmet	197
Skønne Fremtidsdrømme	253
Statistisk Rapport	47
Stille Albør	48

Tale af:

C. W. Penrose	293
J. M. Lyman	113, 129
Joseph F. Smith	97
D. F. Whitney 241, 257, 305, 321	
Taknemmelighed og Paastønnelse .	214
Tankesprog .. 215, 247, 263, 272, 295, 304, 311, 334	
Tilfredsstillende Statistik	263
To Oldinges Vidnesbyrd	109

Unge Mand	247
Utallige Mennesker sove	317
Ved Afgrundens Rand	333
Verdens Hjs	206
Wise Ytringer	303
Vor Tilstand i den tilkommende Verden	261

Zion, de Helliges Hjem 59, 77, 94, 139	
Zion tribes	358

Nummer 1

1. Januar 1907.

56. Aargang

Mormon-Problemet.

Tale af Eldste Nephi L. Morris i Tabernaklet i Salt Lake City,
den 26. August 1906.

Idet jeg træder frem for at tale til eder, mine Brødre og Søstre, er det mit inderlige Ønske, at den Helligaand maatte assistere mig, og at jeg maatte have eders Sympati, saa at den Stund, vi skulle tilbringe sammen til Gudsdyrkelse, maa blive os til Gavn og vor himmelske Fader til Velbehag.

Jeg læser i det 28. Kapitel af Apostlernes Gerninger, hvor Paulus taler om Maaden, hvorpaa han blev modtaget af sine jødiske Brødre i Rom, hvortil han blev ført som Fange for Kristi Skyld. De sagde til ham: „Men vi ønske vel at høre af dig, hvad din Mening er; thi om denne Sekt er det os vitterligt, at den allevegne finder Modsigelse.“ Vi finde, at Mormonproblemet paa en besynderlig Maade stadigt bliver holdt frem for Publikum. Mormonkirken er i sig selv angribende, særlig i Maaden, hvorpaa den gaar frem for at vinde Tilslutning. Men af og til have vi ogsaa Medvirkning fra vore Modstandere, der fra Tid til anden fornye Opvækkelsen til Problemets Omhandling, og de holde det uafsladelig for Folkets Betragtning paa en særdeles opsigtsvækkende Maade. Det er ikke ofte, at Mormonismen mødes med en saadan Fordomsfrihed, som fandtes hos disse Jøder i Rom, idet de indbød Apostlen til at give sin egen Forklaring om det Haab, han nærede, og den Tro han bekendte. Vore Modstandere ere ofte Mænd, som selv ville forklare

vor Tro og Lære, og som paastaa at kende vore Formaal bedre, end vi selv kende dem, og saaledes paatage sig at stille dem og os frem for Verden. Det er dog godt, at der gives os Lejlighed til ogsaa selv at forklare vore Anskuelse og forkynde Ordet, saaledes som det er givet os af Herren selv og hans Tjenere.

I Mandags forsamlede Statens presbyterianske Læreres Forening sig i Konference, der varede i flere Dage. Et af Foreningens fremragende Medlemmer paatog sig at holde en rasende og intolerant Tale om det saa meget omtalte Spørgsmaal, Mormonismen. I den Formodning, at Rapporterne ere korrekt angivne, skal jeg læse nogle Udtalelser, denne ærede Herre gjorde. Jeg har ingen Grund til at tro, at hans Ord ere blevne urigtig gengivne i Bladene, for jeg har gjort mig den Ulejlighed at sammenligne Beretningen i tre forskellige Blade, og sandt, at de stemmede overens. Rapporten siger: „Mormonismen har lige fra Begyndelsen af været betragtet af det amerikanske Folk, hvor der høres Tale om den, som et mystisk, uransageligt og vanskeligt Problem; og det anses i Dag for en Gaade, hvis Løsning sætter estertænkende og patriotiske Mænd ens i Forlegenhed og volder meget Hovedbrud. Forfattere, Statsmænd og kristne Lærde have studeret paa den, og hver af dem have opgivet Løsningen i den Tro, at der ikke er noget vanskeligere Problem kommet frem for den kristelige Kirke, end det saakaldte Mormonproblem. Hvad Aarsagen dertil er? Den findes ikke i selve Mormonfolket, som man altfor ofte tænker sig.“ Efter at han saa gør flere Spørgsmaal, svarer han dem saaledes: „Hvem er Mormonerne? De ere vore egne Slægtninge, komne fra England, Skotland, Irland, Skandinavien og andre Lande i Europa; ligeledes fra de forskellige Stater i Nordamerika og Canada og mange andre Lande; de ere komne fra alle de forskellige Fag i det borgerlige Samsfund, ja fra selve den „kristne“ Kirke. De ere af Naturen fredsomme, søjelige, stræbsomme, religiøse, drevne af en Oprigtighed, der har tiltrukket sig alles Yndest. Deres hele Karaktertræk er et ikke uvæsentligt Element i Problemet, skønt det ikke er Problemet i sig selv.“

Derpaa fremstiller han ni „Begreber“, som han behager at kalde dem, som følger:

„1. Mormonismen er en tydelig og klart fremstillet Filosofi af et materialistisk Særkende.

2. Mormonismen er en Teologi, der giver en Forklaring om Guddommen og korrelative Ideer, der stride imod Menneskehedens bedste Begreber.

3. Et Hierarki, der opretter et Regeringssystem, hvor Magten haves ihænde af nogle faa.

4. Mormonismen er en Samsundslære, der danner et Samsfund

ganske sit eget, hvilket om det kom heldigt i Gang, vilde være uafhængigt af alle andre.

5. Mormonismen er en Handels-Trust.

6. Mormonismen er et politisk Redskab, der faar sine Tilhængere til at stemme, som det vil.

7. Mormonismen er en polygamist Kultus, der sætter Præmie paa de dobbelte Familieforhold.

8. Mormonismen er en Gudsbespottelse, der bedst ses af dens Fremstilling af Elohim paa Skuepladsen.

9. Mormonismen er paabegyndt Forræderi, idet den forpligter enhver af sine Tilhængere, der gennemgaar dens esoteriske Ritus, til Tjendskab mod den Nation, under hvis Flag den eksisterer."

Uden at have til Hensigt at gøre et Forsøg paa en fuldstændig Besvarelse til den ærede Herre, ønsker jeg dog at gøre nogle Bemærkninger om Mormonismen og dens Historie, grundet paa de ovenansførte Bestyldninger. Den Sætning, der omtaler de Sidste-Dages Helliges Slægtskab med den øvrige Verden forekommer mig meget påfendende. Den tyder til, at endog vore bitreste Trosmodstandere endelig indrømme, at der virkelig er noget Fællesskab mellem dem og Mormonerne, som de i forgangne Dage have udelukket og banlyst paa den udtrykkeligste Maade. Ja, saa langt tilbage som i Aaret 1833, er det nedskrevet i Kirkens Historie, at en presbyteriansk Præst ved Navn Ewing sagde: „Mormonerne ere Menneſtehedens fælles Tjender og burde udryddes“; og J ville erindre, at for kun tre Aar siden, efter 70 Aars Forløb, (altsaa i 1903) en Pastor Thompson i et presbyteriansk Konklave holdt i Kalifornien i Maj Maaned, udtalte sig som en heftig Tjende af Mormonismen paa følgende Maade: „Mormonismen kan ikke reformeres; den kan ikke uddannes; den burde knuses.“

Jeg siger, at den mere formildede Tone, i hvilken denne lokale Profelyt af samme Trosbekendelse udtaler sig, gør mig stærkere i den Tro, at den presbyterianske Sekt, der fra gamle Tider synes at have nærret stærkt intolerant Had mod Mormonerne, er selv paa Vejen henimod en mere kristen Tolerance. Denne ærværdige Herres Forgængere vilde have udryddet os med Bold for 73 Aar siden. En af hans Trosfæller vilde have udryddet os for tre Aar siden, men han indrømmer nu selv, at vi ere i Slægtskab og have noget tilfælles med dem. Sig hvad man vil om Mormonerne, Presbyterianismen er paa Vej til Forbedring.

J Begyndelsen af sine Bemærkninger sagde den ærede Herre, hvis Ord vi ovenfor have gengivet: „Mormonismen er et mystisk, uransageligt og vanskeligt Problem, og det anses i Dag som en Gaade, hvis Løsning sætter estertænkende og patriotiske Folk ens i Forlegenhed, og voldes meget Hovedbrud.“ Vi ere ham endog takskyldige for denne al-

vorlige Udtalelse af en Tanke, der er saa forenelig med vor Kirkes tidligere Literatur angaaende dette Sidste-Dages Bærk, som vi kalde det. Det er bleven os et almindeligt Udtryk, at Gud var i Færd med at udføre „et stort og underfuldt Bærk“. Om I ville læse nogle af de første Aabenbaringer i Pagtens Bog, særlig det 4., 6., 11., 12. og 14. Kapitel, ville I finde, at første Paragraf i hver af disse begynder med omtrent disse Ord: „Se, et stort og underfuldt Bærk er ved at komme frem blandt Menneskenes Børn.“

Vor geistlige Ven bekræfter med al Edelmødighed, hvad Mormonismen har gjort Krav paa lige fra Begyndelsen af, nemlig at den i det mindste er „underfuld“. Han siger, den er „uransagelig, vanskelig, mystisk, en Gaade, hvis Løsning sætter estertænkende i Forlegenhed“. Jeg genkalder ogsaa en Profeti af Profeten Esaias, som han udtalte for cirka 3000 Aar siden angaaende denne Uddeling, som vi nu tage Del i. I ville erindre hans Ord: „Se, Ariel, Ariel! du Stad, i hvilken David slog Lejr.“ Idet han taler om en Gren af det Hus, der skulde „blive fornødret og tale af Jorden, og din Tale skal mumle af Støvet, og din Røst skal være ligesom en Spaadoms Aands af Jorden, og din Tale kvindre af Støvet“, beskriver Profeten Mormons Bogs Fremkomst. Lige paafølgende denne særdeles nøjagtige Beskrivelse om Bogens Fremkomst, siger Esaias, idet han taler for Herren: „derfor, se, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk; paa det underligste; ja paa det underligste; thi deres Vises Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig.“ Jeg formoder, vor lærde Ven lidet anede, at han med sin Udtalelse bekræftede Forudsigelsen af, hvad Profeten saa længe siden saa skulde se, og beskrev i disse Ord: „Se, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, ja paa det underligste“, — ja et Bærk saa underfuldt og saa mærkeligt, at det kaldes „en Gaade, hvis Løsning sætter estertænkende i Forlegenhed og voldes Hovedbrud“. Ved Ordet „estertænkende“ kan vel godt forstaaes de „Vise“, der omtales i Profetien. I saa Fald vil „deres Vises Visdom forgaa og deres Forstandiges Forstand skjule sig“. Vor Ven tilstaar ogsaa dette med en mærkelig Alvorlighed, idet han siger, at dette Bærk „sætter dem i Forlegenhed og voldes dem Hovedbrud“.

I et af sine Breve beskriver Peter de første Kristne som „en Anstødssten og en Forargelses Klippe, et beshynderligt Folk“. I denne Beskrivelse af de tidlige Kristne finde vi os selv nøjagtig beskrevne, ifølgden Burdering, Verden sætter paa os.

For at vise, at Herren har udført et stort og underfuldt Bærk, behøve vi kun at betragte Begyndelsen til denne Bevægelse, der kaldes Mormonismen. For 76 Aar siden var dens Medlemsantal kun 6, og siden den Tid har Kirken uafslædig været udsat for Forsølgelser, men er bleven bevaret ved Almagtens Styrkelse; og skønt Herrens Bærk har

været truet og har maattet lide meget under disse Forsølgelser, har den dog sejret. Trods al den Pøbelvold, Mord og Brand, Uddrivelse og disses medbringende Nød og Lidelser har Kirken bestaaet og vokset, saa at den i Dag er større og stærkere end nogensinde før. Der er endnu nogle saa levende iblandt os af dem, der i de tidlige Dage maatte deltagere i disse Lidelser, og de kunne visseligen sige og bevidne, at „Herren har udført et stort og underfuldt Værk“ i Forbindelse med denne Kirkes Udvikling.

Det første Begreb, denne ærede Herre gør sig om Mormonismen, er, at den er en tydelig og klart fremstillet Filosofi af et materialistisk Særkende. Vi kunne antage denne Beskyldning at mene, at Mormonismen er aldeles uden den skønne Egenstabs, Aandelighed; at Systemet befatter sig udelukkende med de grove, materielle og verdslige Ting. Vi indrømme ganske vist, at Mormonismen interesserer sig i høj Grad for Menneskets timelige Bøfærd. Mormonismen lærer, at Kirken indbefatter Menneskets Forbedring i timelig saavel som i aandelig Henseende. Mormonismen tager Hensyn til Menneskets timelige Trang, ja endog foreskriver hans Mad og Drik, hvilket ses af Guds Medladenhed til at aabenbare, hvad der er os bekendt under Navn af Visdomsordet. I den Aabenbaring foreskrives diætetiske Regler; Sundheds og Naturens Love gives, alt for vort timelige Gavn, saa at vi maatte kunne undgaa Pestilens og de mange Plager, der nu fordærve Menneskefælgten. Menneskets timelige Frelse er uadskillelig forenet med dets aandelige Frelse og Op-højelse; og jeg formoder, Marsagen til, at vi anses af dem, som selv ere saaledes tilbøjelige, at være et Folk hengiven til de verdslige Ting alene, ligger i de ejendommelige Forhold, under hvilke vi som et Folk har haft Tilvækst og er bleven velsignet. For at forstaa vor nuværende Tilstand maa man tage i Betragtning vore Forgængere. Da de Sidste-Dages Hellige som en Kirke — ikke som et politisk Forbund, ikke som et Selskabs-Foretagende, ej heller som en Handels Organisation, men som en Kirke — blev uddreven fra Missouri Stat med Bajonet og Fakkell, og ligeledes fra Illinois, og nødsagedes til at fly ud i Vestens store Vidnis — naar den gjorde sin mæssommelige Vandring over Vestens Ørk, en Begivenhed, der neppe har sin Lige i Historien, og ankom til Bjærgenes Kamre — var det da ikke et Problem af det timelige, de bleve underkastede af deres Forsølgere?

Hvad var der for de Sidste-Dages Hellige at gøre, uden at rette sig efter Forholdene? Selvopholdelse og en timelig Frelse var, hvad de behøvede; thi de havde lidt Nød og Sorg af deres Fjenders Hænder. Deres Hjem vare nedbrændte, deres Kornmarker nedtraadte under fjendtlige Fødder af Kavaleri og Infanteri, og de bleve tvungne til midt om Vinteren at forlade Deres Hjem og tage Flugt ud i Vestens ukendte Ørk. Hvad Slags Problem stod dem nu for? Et saa aldeles timeligt, at der tilsyneladende ikke kunde være megen Tid for Betænkksomhed. De

Sidste-Dages Hellige kunde jo, da de ankom til Salt-Sø-Dalen, have gaaet op i Bjærgene, og flaaet sig til No med at leve som Wilde paa Rødder og Bær — og dette vilde være, hvad nogle overordentlig aandeligsindede Sekter og Samfund vilde have dem gøre — men dette vilde have været en stæbnesfuld Unddragelse af Problemets Løsning. De havde nu en gold og ufrugtbar Jordbund at strides med, og de imødegik Situationen med de nødvendige Landredskaber, haardt Arbejde og Samvirken, og paa denne Maade løste de det foreliggende Problem og bragte dette Land i en Tilstand af Bosættelse. Formodentlig, efter vor kristne Bøns Opfattelse og Praksis, skulde Mormonkirkens Præstedømme kun have iført sig den anordnede Præstekjole, og saa leve i Mag udaf det arbejdende Lægfolks Midler, medens det kun uddelte den aandelige Føde og Trøst til Folket. Men dette gjorde de ikke. Kirkens Uldster saas i deres Skjortærmer med Økse i Haand fældende Skovens Træer paa Bjærgets stejle Side, slæbende Savstokke og Husbjælker med Øxer ned i Dalen, og opførende de simple Hytter for Familiehjem med deres egne Hænder. Saaledes var den Mand og Karakter Mormonernes Præstedømme udviste i disse tidlige Dage, og saaledes har den vedbleven at være.

Hengav i disse Prøvelsens Dage — Dage af Smaating, smaat i alting uden i Erfaring og Genvordigheder — disse „Mormoner“, som man kalder dem, sig udelukkende til at gøre Omsorg for deres timelige Rødtorft? Nej, I ville erindre, at de ankom til Dalen i 1847. Seks Aar derefter lagde de Grundvolden til et Tempel, en Pragtbygning der tog 40 Aar til at fuldføre paa en Bekostning af 3¹/₂ Million Dollars (mere end 13 Millioner Kroner). Dette modige, kolossale Foretagende blev paabegyndt af et Folk uden Kapital og uden Kredit; ja med intet i Hænde uden disse udstrakte tørre Dale og en fast Tro og Tillid til Gud og den Mission, han havde paalagt dem. De opofrede Livets Nødvendigheder, for at se denne Bygning opført. De iblandt eder, som er bekendt med Brugten af denne hellige Bygning, vide selv, hvormeget af timelige Ting er forbunden med de Ceremonier der foretages deri; at det saa at sige udelukkende henhører til Bøfeners Velsærd i Landeverdenen, vore Fædre som ere hensovede uden Kundskab om Evangeliet, men for hvem et Bærk nu kan udsøres, saa „at de vel skulle dømmes for Menneſter i Rødet, men leve for Gud i Anden“, som Peter sagde, efterdi Evangeliet allerede er bleven dem forkyndt i Landeverdenen. Et vikarierende Arbejde maa udsøres, saa at de maa kunne blive indlemmet i Guds Rige, og for at udsøre dette Arbejde, bygges der hellige Tempel, hvori disse hellige Ordinanser udsøres for dem. Findes der nogen anden Sekt eller Samfund paa Jorden, hvis Kultus indbefatter en Lærdom i saa høj Grad aandelig som denne — en Lærdom som gør en uophørlig Opofrelse af Tid, Arbejde og Millioner af Penge for at Folk,

som forud ere hensovede, maatte opnaa en fuld Frelse i det tilkommende Liv?

Var dette alt, hvad de Sidste-Dages Hellige gjorde i deres Prøvelses Dage? Forsømte de Evangeliets Forkyndelse i Verden? Nej! De vare tro til de Forpligtelser, Gud havde paalagt dem, at Evangeliet skulde forkyndes i den ganste Verden; og det store Indsamlingshystem led ikke den mindste Standning i disse mest ugunstige Tider. Mænd bleve kaldede fra Boven og fra Skoven til at forlade deres Familier, sommetider svagelige Kvinder og smaa Børn, og overlade dem i Guds og hans Helliges Varetægt, medens de gik ud i Verden for at forkynde Evangeliet „uden Bøng eller Tæste“, som Skriften siger; og de ædle Missionærer som dengang gik ud, vilde, om deres mange Opofrelser kunde ses i Dag, være et helt tilstrækkeligt Svar til den ugrundede Bestyldning: „Mormonismen er en materialistisk Kultus“.

Det har længe været en Bestyldning fra Fritænkerens Side, at „J, Kristne, som tro paa det skrevne Guds Ord, lære Menneftene, hvorledes de skulde leve i det næste Liv; men hvad, vi mest behøve at blive lært, er, hvorledes vi skulle leve i dette Liv.“ For Mormonismens Vedkommende i denne Henseende rammer Bestyldningen os aldeles ikke; thi Mormonismen tager nøje Hensyn til Menneftets fysiske Fornødenheder og timelige Trang, men regner dog højest dets aandelige Natur og Velsfærd. Derjom der gaves Tid til nærmere at betragte denne Side af Mormonismen, kunde vi nævne i Snefevis af Tilfælde, hvor Individder — ja lige saa vel Folket som et Hele — have opnaaet en høj Grad af timelig Frelse formedelst Mormonismens Paavirkning. Den har udsamlet Mænd i fjærne evropæiske Lande — Mænd hvis Fædre gennem Generationer have fulgt i de samme Spor, saa bundne i deres Sfære, at der ikke var Haab om, at de kunne løstes ovenfor det Trin, deres Fædre stod paa. Mormonismen lød i deres Øren; de kendte den gode Hørdes Røst, og en uimodstaaelig Magt indtog deres Hjerter, bar dem hen over det mægtige Dyb, og landede dem her i dette gode Land i Vesten, hvor de fandt Lejligheder til Udvikling, som ingen af de gamle Lande kunde byde dem. Og hvad er Resultatet? Mænd, som vare Smaa-handlere, Tjenestefolk og Haandværkere af de lavere Klasser, bleve formedelst den Tilkyndelse, de fik her i det vestlige Amerika, Borgmestre, Lovgivere, højagtede Borgere, Mænd af Anselighed og Værd. Ja, J maa undersøge hvilke som helst af vore fremragende Mænds Levemaade, og i næsten ethvert Tilfælde ville J finde, at de have udviklet sig og steget langt højere end deres Udgangspunkt. J denne Henseende har Mormonismen bragt sine Tilhængere timelig Frelse baade i Enkelthederne og som et Hele. Alt dette er dog af mindre Betydning end den Frihed og det Lyk, dette Folk har faaet gennem Evangeliet, som de have annammet.

(Fortsættes.) -

Tirsdag den 1. Januar 1907

Aarets Begivenheder som Opfyldelse af Profeti.

Da det gamle Aar nu har skrevet sit Blad i Tidernes Historie, kunne vi med Føje kaste vort Blik over det skrevne og estertænke noget af det fete. Omend ikke Verdensherrerne's Armeer have, som i Aaret forud, haft voldsomme Sammenstød og fortæret hverandre med Jld og Sværd, saa har dog Aarets mange Ulykker fra andre Sider krævet sine mange Ofre. Elementerne have til Tider raset; Jordskælv, Jordskred, Orkaner og Cycloner, Oversvømmelser og Jldsbaade, Sammenstød af Banetog, og disses Nedstyrting til Ødelæggelse, Sammenstød af Skibe til Sø, have krævet Mennekesofre i Tusindtal og anbragt Skade uberegnelig. Desuden har Mineeksplosioner kostet mange Mennekeliv. Ofrene i Rusland formedelst de derherskende Uroligheder og Kampe for Frihed har talt op i Titusinder; Antallet af Mord og Selvmord er steget i den Grad, at man neppe længer lægger Mærke til dem i Aviserne. Det samme kan siges om Striker i alle Lande, der altid medfører Nød og Sorg. Forbrydelserne ere blevne saa almindelige, at man kun læser Beretningerne om de allergroveste. Jøderne i Rusland have lidt uhyre Tab paa Mennekeliv og Guds, medens Sammenrottelser allevegne true Landets Regering. Arrestationer i Hundredvis og Eksekutioner i Snevis ere næsten daglige Begivenheder der. Stormagterne knurre og belave sig paa Strid om Herredømme. Moderkirkens gamle Krav paa Herredømme bestrides for Alvor og foraarsager megen Uro i Sydeuropa. Hungerenød i forskellige Lande tilligemed Arbejdsløshed har ogsaa bragt megen Glendighed og Nød. Hvad betyder alt dette og meget andet, der nu plager Mennekeslægten?

Vi tro, at Hovedaarsagen til Verdens Glendighed i denne Tidsalder er dens Foragt af sin Gud, og følgelig udgaar hans Straffedomme over Jorden, saaledes som Profeterne forudsaa, det vilde ske paa Grund af Folkets Synd og Ugudelighed. Frelseren selv forudsagde, hvorledes Tiderne vilde være, førend hans anden og herlige Tilkommelse. I Matthæi Evg. 24:37-39. siger han: „Men ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Mennekes Søn's Tilkommelse være; thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aad og drak, toge til Ugte og bortgiftede, indtil den Dag, der Noa gik ind i Arken; og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal og Mennekes Søn's Tilkommelse være.“ Saaledes er det i Dag, og ligesom Syndfloden begyndte med Regnskyl,

og endte i den ødelæggende Oversvømmelse, saaledes have Herrens svare Straffedomme begyndt paa en Maade, Menneftene ikke paaagte.

Lukas i sit 17. K. 26. Vers giver Frelserens Ord saaledes: „Og som det skete i Noæ Dage, saaledes skal det og ske i Menneftens Søns Dage . . . Desligefte og, som det skete i Loths Dage — de aade. drak, købte, folgte, plantede, byggede; men paa den Dag, der Loth gif ud af Sodomia, regnede Ild og Svovl ned af Himmelen og ødelagde dem alle. Saaledes skal det være paa den Dag, Menneftens Søn aabenbares.“

Paulus siger i sit 1. Brev til Thessalonikerne 5:2-3 Vers: „I vide selv grant, at Herrens Dag skal komme, som en Tyv om Natten. Thi naar de sige: Fred og Tryghed! da skal Fordærvelsen staa over dem, ligesom Beerne over den Frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly.“ Ligesom i Noæ Dage advares nu Menneftene om, at disse Under ere Beerne Begyndelse, og Herrens Dag stunder til. Det frelsende Evangelium tilbydes nu Menneftene af henved 2000 Sendebud til Nationerne, hver af dem en Herrens Tjener, udsendt ligesom Noah med Myndighed til at advare Verden om Herrens Straffedomme, og vise dem Vejen til baade timelig og aandelig Frelse.

Men giver Verden Ngt derpaa? Af nej: ligesom det var i Noæ Dage, saaledes er Verden i disse sidste Dage, naar Herrens store Dag stunder til. De æde, drikke, købe, sælge, beruse og forlyfte sig, sætte deres Lid til det forgængelige Mammon, og forsfage deres Skaber og Gud. Desuagtet er han langmodig med dem ligesom forstum; men Tiden vil lige saa vissefelig komme, da Menneftene ville have forspildt Naadens Dage og maa tage Følgerne af Ulydighed; thi den Almægtiges Ord, som de ere udtalte ved hans Sendebud til forskellig Tider, staa fast.

Set fra den Iyfare Side har Herren storligen velsignet Menneftelægten gennem det forløbne Aar med Dplysning i Videnstaberne, og med en rig Høst af Jordens Grøde. Nye Opfindelser have forøget Menneftenes Kundskab, og hvad, der før var betragtet som Fuldkommenhed i Opfindelserne, er nu overgaaet af det mere fuldkomne. Af Mangel paa Plads i vort lille Blad kunne vi ikke her nævne de mange Forbedringer, Aaret har set paa Opfindelsernes Omraade, men alt Lys og Intelligens har sit Udspring alene hos Himlens og Jordens almægtige Skaber, som altid har vist sig villig til at glæde sine Børn og forsfremme dem ved Udviklingen af deres Intelligens.

De Sidste-Dages Hellige have i Særdeleshed Aarfag til at takke ham før et lykkeligt og frugtbart Aar, som nu er tilbagelagt, og burde bestræbe sig paa at beholde hans Velvillie gennem det forestaaende ved at vise Lydighed til alle hans Befalinger. Og hermed ønske vi alle Guds Børn et godt og lykkeligt Nyt Aar!

F. C.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer ankom den 19de December fra Zion efter en lykkelig Rejse og beskikkedes til at virke i de forskellige Konferencer som følger: Alma Jensen fra Newton, Crastus Christensen fra Redmond, og N. P. Petersen fra Ephraim, Utah, alle til Aalborg Konference. Charles Jensen fra Redmond, Utah, Hyrum Larsen fra Georgetown, Idaho, og N. S. Nielsen fra Riverton, Utah til Aarhus Konference. Peter Mortensen fra Elwood, Lorentz Petersen fra Hyrum, Niels C. Christensen og Lars Andersen fra Salt Lake City, alle til Københavns Konference. Rasmus Johnsen fra Emery og H. D. Sørensen fra Leamington, Utah, Nephi Christensen fra Blackfoot, Idaho, og Lars J. Halling fra Grover, Wyoming til Kristiania Konference. Alma Jensen fra Bear River City, Ole E. Olsen fra Provo og Niels P. Andersen fra Brigham City til Bergen Konference.

Forflyttelse: Ældste Hans Knudsen flyttes fra Kristiania Konference til Københavns Konference.

Afløsning. Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Scandinavien og vil rejse hjem med Damskibet Cymric, der sejler fra Liverpool den 3die Januar 1907: Hans C. Nielsen fra Aarhus hjem til Minkcreek, Idaho. Jens L. Sørensen fra Bergen hjem til Blackfoot, Idaho. Fra København rejse hjem: Niels A. Petersen til Elwood; Peter N. Christiansen til Minkcreek; Hyrum Christensen til Elwood.

Var død og blev levende igen.

Følgende interessante Vidnesbyrd af Ældste John Peterson, som for to Aar siden døde, findes i Juvenile Instructor af 15 Oktober 1906:

„Jeg var født 11 svenske Mil øst for Gøteborg i Sverrig, og da jeg var 22 Aar gammel, var jeg meget syg af Tæring. Jeg havde forenet mig med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tidlig i 1857, og blev ordineret en Ældste samme Foraar. Gennem Sommerens Løb led jeg meget af min Sygdom, og ved Oktober Maaned gif der 5 Uger, i hvilke jeg ikke kunde spise Mad, men kun drikke. For tre Dage kunde jeg ikke tale; den tredie Dag om Eftermiddagen sagde min Sygeplejerste, at min Puls ikke længer var at mærke, kun kunde man føle lidt Banker i Hovedet. Min Fader og Moder troede, at jeg nu maatte dø, da der ingen Udfigt var til, at jeg kunde helbredes. Fader sagde til Moder, at han vilde vaage over mig den Nat, og Moder gif træet til sin Hvile.

For at fordrive Tiden i sin Ensomhed sad min Fader og læste for sig selv i Apostel Orson Pratts Værker. Klokkeren var imellem 10 og 11, da en Fremmed pludselig lod sig se i Værelset; han stod ved min Seng,

hvori jeg laa, og idet han lagde sin Haand paa mit Hoved, spurgte han mig, om jeg var særdig til at gaa? Jeg svarede, Ja. Med det samme syntes jeg at staa paa Gulvet, medens mit Legeme laa i Sengen. Jeg saa hen paa min Fader, om han skulde have set os, men han syntes blot at være interesseret i sin Bog. Tilsammen paaabegyndte jeg og den Fremmede en Vandring gennem Luften næsten som med Lynets Fart. Jeg spurgte min Vedsager, hvem han var, hvortil han svarede han var een af Skytsenglene, der sendes efter de Døde. Snart naaede vi et Sted, hvor der var en stor Forsamling af Folk — noget lig paa en Markedsdag i den gamle Verden. De syntes at være samlede i et eller andet Djemed. Jeg spurgte hvad dette Sted var, og han svarede: „Det er Stedet, hvor alle dine Fædre have samlet sig, og vente paa to Missionærer.“ Der syntes ogsaa at være en Prædikestol opført nærved for Missionærerne. Snart indfandt de sig; nogle af de tilstedeværende vare urolige og syntes at vilde gøre Forstyrrelse. Jeg spurgte hvem disse Missionærer vare, hvortil han svarede: „Den gamle Mand er Apostlen Matthias,“ hvorved jeg forstod, at han var den Apostel, som blev indsat i Judas Iskariots Sted. „Den unge Mand,“ sagde han, er en Apostel fra Amerika, som blev dræbt der for kort Tid siden.“

Det er nu nogle Aar siden, jeg mødte i et Selstab Parley B. Bratts Hustru og kom til at omtale denne Hændelse, da hun bad mig om at beskrive, hvorledes den unge Missionær saa ud. Dette gjorde jeg, saa godt jeg kunde; jeg havde aldrig hørt hans Navn, men erindrede hans Højde, og at han var bredskuldret, hans Haars Kulør, hans Øjne og hans Lader, hvilket, hun sagde, alt passede til hendes Mand, som var bleven dræbt. Men for at komme tilbage igen: Den ældre Apostel stod op i Talerstolen (for vi vare alle siddende der) og sagde til Folket: „Værer nu rolige!“ Derpaa satte han sig, og der blev ganske stille, hvorpaa den unge Apostel stod frem og prædikede til Forsamlingen, begyndende med at læse fra Malakias 4de Kapitel det 5te og 6te Vers, og talede en Tid lang derom; ligeledes talede han om at bygge Tempel og om deri at udføre Ordinanser for de Døde, hvilket dengang var noget nyt for mig at høre, thi jeg havde kun været seks Maaneder i Kirken. Han sagde endvidere, at hvis de vilde annamme Evangeliet, vilde de blive forløste ved deres Efterflægt paa Jorden, og hvis de ikke annammede det, vilde de ikke blive løste. Derpaa satte han sig ned, og den ældre Apostel rejste sig op og sagde til Forsamlingen, at de nu kunde gaa, hvilket de gjorde, nogle af dem støjende og nordentlige, saa at jeg deraf sluttede, at de vare lige saa fredsfjættende i Landeverdenen, som her. Den eneste Formalitet ved Forsamlingen jeg kunde se, var da den ældre Apostel bød dem at være rolige, hvilket de øjeblikkelig blev, og derefter vare tavse til Forsamlingen var sluttet, og det blev sagt, at nu kunde de gaa.

Min Ledsager præsenterede mig nu til Apostlene ved at bøje sit Hoved, hvilket ogsaa de gjorde. Der var ingen Haandtag. Den ældre Apostel spurgte mig, om jeg lige saa gerne vilde gaa tilbage igen, thi det syntes at falde i mit Lod at forløse mine Forsædre. Jeg sagde, „Jo, men mine Lunger ere fortærede.“

Men han svarede: „Det er ikke vanskeligt at faa ny Lunger i en Mand; dersom du vil gaa, vil din Ledsager se efter den Sag.“

Jeg svarede: „Ja, saa vil jeg gaa.“ Med et Bux vendte vi os om for at vende tilbage, og om en tilsyneladende meget kort Tid naaede vi hjem, og vi stod ved Sengen, hvor mit Legeme laa; min Ledsager rørte mine Hænder, og i samme Øjeblik gik min Mand ind i Legemet igen; Blodet begyndte at flyde i mine Arter, og om lidt sølte jeg mine Lunger vare i Bevægelse. Medens jeg stod paa Gulvet, saa jeg paa Uret, der viste at det var Klokken fire om Morgenen; altsaa havde jeg været borte i 5 eller 6 Timer. Min Fader sad endnu og læste. Jeg talte til ham, og han svarede: „Jeg troede du var død, min Dreng.“

„Ja, Fader, jeg var,“ sagde jeg. Han kaldte Moder op, og jeg fortalte dem, hvor jeg havde været, og at jeg snart skulde komme mig igen, skønt der kun var Skind og Ben tilbage af mig; jeg var saa medtagen af Tæringen, og havde ikke spist i fem Uger. Jeg var meget svag og asmattet. Jeg bad mine Forældre om noget at spise, hvilket forbausede dem, og jeg kan i Dag erindre den Fornemmelse jeg fik ved at spise lidt Mad. Min Moder, fuld af Glæde og Taknemmelighed til Gud, gjorde Omfarg for mig. Jeg sølte mig ikke syg, efter jeg kom tilbage; mine Smertes havde ophørt; jeg var kun svag. Det varede fire Uger, førend jeg kunde gaa paa mine Ben, hvilket var paa Juledag 1857. Siden den Tid har jeg været klejn, men ikke syg. Jeg har arbejdet ved mit Haandværk som Skræbber det meste af Tiden, siden min Sygdom. Mine Forældre emigrerede ogsaa til Utaah, hvor de senere ere døde. Maasse mange vil synes dette utroligt, men det har været mig et stærkt Vidnesbyrd om, at der er et Liv efter dette, og at der bliver gjort Omfarg for de Døde, saaledes som jeg har set det.

Ovenstaaende Vidnesbyrd om Livet efter Døden, er langt fra enestaaende af sin Slags, og Guds Hellige glædes og opbygges ved dem, naar Manden vidner for dem om disse Naadegavers Paalidelighed. Red.

Barnedaaben.

Ved Undersøggelser og nøjagtig Overvejelse af mange vigtige Spørgsmaal, der i denne vor Tid foreligger os for sund og fornuftig Besvarelse, komme vi til Resultater og Opnaaelser ved Fornuftens rette Brug.

I videnskabelig Granskning have Menneffene gjort store Fremstridt og vundet store Sejre over Uvidenhed. Kæst kun et Blik tilbage et Hundrede Aar og se, hvilket Fremstridt er gjort med nye Opfindelser og Opdagelser i mange forskellige Retninger. Med al denne Oplysning paa forskellige verdslige Omraader, er det næsten forbavsende, at Mænd, hvis Hverv ligger i aandelige Ting, Mænd, som i mange Aar studere den gode gamle Lovbog og Forskrift, Bibelen, ikke formaa at se Barnedaabens Urimelighed, og at mange Tusinder i „kristne“ Lande vedbarende føre deres uskyldige Smaa hen at underkastes dette Paafund, der gaar under Navn af en „hellig“ Handling. Dog spreder sig stadig Mistanken til dens Rigtighed, saavel som ogsaa Konfirmationens. Det synes os, at Skriften, som de Kristne antage som en almindelig Kettesnor for Aandslivet, er saa klar og tydelig paa Daabens Omraade, at ingen burde misforstaa den.

Om de smaa uskyldige Børn siger Frelseren, at Guds Rige tilhører saadanne, og om ældre Folk, som have syndet, ville ind i Guds Rige — det eneste, hvor man kan vente Frelse og Salighed — siger han, at de maa af Nødvendighed komme derind som smaa Børn, fødes derind af Vand og Aand, men ikke førend de kunne slutte en Pagt med Gud at være ham lydige — holde hans Befalinger. Altsaa maa Menneftet være gammelt nok til at kunne belæres og til at forstaa Herrens Befalinger eller Love, og til selv at beslutte: ja, jeg vil holde dem. Det maa være udviklet nok i Faaetevne til at kunne tro paa et Fornuftvæsen eller Intelligens højere end det jordiske Mennefte, et Væsen, som det kan anse som en Gud, almægtig, alvis, algod o. s. v. Har noget Mennefte set nogen som helst Virkning komme af Barnedaaben? Er der nogen Forstel paa det saaledes „døbte“ Barn og det ikkedøbte, i Hjemmet, i Skolen, ved Konfirmationen eller nogen anden Periode af deres Liv, naar deres Evne, Lejligheder og Omgivelser ere ens, og udvortes Indflydelser de samme? Nej, ingen Lærd har kunnet bevise nogen som helst Virkning paa Menneftet, der kan tilskrives Barnedaaben, og intet Bevis kan hentes fra Bibelen tydende paa, at den er overensstemmende med Guds Villie eller Anordninger. Fornuften, saavel som Frelserens og Apostlenes Lære fordømmer den som en menneftelig Opfindelse, der „gør den evige Pagt til intet“.

Blandt dem, som have givet dette Spørgsmaal nøjere Overvejelse, og desaaarsag anse Barnedaaben fejlagtig og unyttig, gengive vi nedenfor nogle Udtalelser, der almindeligvis anses som Autoriteter og paa lidelige Dommere i teologiske Sager.

„Det kan ikke bevises af den hellige Skrift, at Barnedaaben blev indstiftet af Kristus“, siger Luther. „Det kan paa ingen mulig Maade bevises, at Barnedaaben blev udøvet i den apostoliske Tidsalder“, siger Dr. Neander. „Ethvert Forsøg paa at bevise Barnedaabens Gyldighed

af det nye Testamente slaar fejl. Den er aldeles modstridende den apostoliske Tidsalders Aand saa vel som Kristendommens Grundprincipper ifølge det nye Testamente", siger Professor Lange. „De døbe (?) Børn mere under Indflydelse af en paabudt Skik og for derved at undgaa Ubehageligheder, end paa Grund af nogen Forstaaelse af at det virkelig er deres Pligt at „døbe dem“. Saaledes siger Dr. Priestly i sin Historie om „Kristendommens Fordærvelse“. „Med Hensyn til Barnedaaben finder jeg ikke et eneste Ord fra Gud. Den er ikke omtalt paa et eneste Sted i den hellige Skrift“, siger Dr. Mc Neile.

Som Sidste-Dages Hellige udbede vi os af hvilken som helst Kristen et eneste Bevis fra Bibelen for Barnedaabens Gyldighed overfor vor Frelser, som grundlagde den kristne Tro for vore tidligste Kirkesædre, eller et eneste Bevis for dens Gavnlighed paa Barnet enten i fysisk eller aandelig Henseende.

F. C.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortfat fra Side 366.)

25. Kapitel.

Det er ikke saa let at følge Paulus paa hans tredie Misionsrejse, som det var paa hans første og anden. Vi vide at han rejste gennem Galatien, den østlige Del af Lilleasien, og gennem Frygien, den mellemste Del, til den vestlige Grænse, Kysten ved det ægeiske Hav. Til sidst saa vi ham komme til Ephesus, hvorfra vi saa ham sejle for Jerusalem ved Slutningen af hans anden Rejse. Ephesus laa en Fjerdingvej fra Søen, ved en slyngende Flod, der kaldtes Lille Meander. Floden befugtede store Enge, hvor der mældrede af Svaner og andre Sumpfugle. Nærliggende Bjerge rejste sig som hyndig Modsatning paa Billedet af Sø og Enge. Havnen ved Ephesus var en af de sikreste og bekvemteste ved Middelhavet. Store Hovedlandeveje førte til Staden fra fjærne Stæder. Handelen, der kom baade over Sø og Land, var stor og mangeartet. Den var lig en anden Stad, hvorom Sankt Johannes havde et Syn. Han fortæller os nemlig i sin Aabenbarings 18de Kapitel om Varer af „Guld, Sølv, dyrebare Stene, Perler, kosteligt Lintlæde, Purpur, Silke, Starlagen og allehaande vellugtende Træ, allehaande Arbejde af Elfenbeen, af kosteligt Træ, og af Kobber, Jern og Marmor; ogsaa Kanelbark, Røgelse og Salve, Virak, Vin og Olie, fint Mel og Hvede, Øksne, Faar og Heste, Vogne, Slaver, ja Menneske-Sjæle“.

Ephesus var et Centrum for Ugudelighed. Til denne Stad samlede sig, som om det var et passende Tilflugtssted, en Mangfoldighed af Forbrydere — Røvere og Mordere fra hele Landet rundt, for at und-

gaa Straf for deres Forbrydelser. Epheserne vare Afgudsdyrkere. De, som tilbad i Synagogerne, vare omtrent de eneste, der tænkte paa Gud, som er hellig, retfærdig og vis. Naar Folk gik ud i de yndige Skove af Cypresser og Oliventræer, tænkte de ikke paa den, som havde skabt disse i deres Skønhed, men kun paa de forunderlige, falske Historier, om hvad hedenske Guder havde gjort. Paulus saa meget baade til at bedrøve og ærgre ham her paa Gaderne i Ephesus, ligesom i Athen. Han maatte høre ubehagelig Fløjtemusik og sturrende Tamburiner blandet med Hujen og Strigen. Han saa de uforkammede Danse og Optog, der lededes af hedenske Præster, Niddinger med ukæmt, uklippet Haar, strigende og raabende, svingende deres Fakler og ophidsende Mænd til de nedrigste Bedrifter.

Staden var berømt som den prægtigste af alle Asiens Stæder. Den havde en vidunderlig Historie, hvorefter vi ikke kunne sige meget her. Men vi maa tale lidt om hvad, der kaldes dens Herlighed. Da Paulus paa sin anden Rejse nærmede sig Ephesus fra Søiden, saa han langt borte fra en skimtende Genstand ligesom en Stjerne, der skinnede ovenover Staden; og nu idet han nærmede sig Staden fra Landsiden i modsat Retning, lod den samme funkende Genstand sig se ligesom før. Det var Gudinden Dianas Tempel. Et tidligere Tempel var bleven nedbrændt af Herostatus, en Epheser, hvis indbildte Storhed drev ham til at begaa en saa nedrig Gerning, paa det hans Navn maatte saa en Plads i Historien. Sandelig fik han sin Straf, ja, og den var haard. Han brændte det den Nat, da Alexander den Store blev født. Men ingen af disse Navne minder os om virkelig Storhed som den, der tilhører Paulus.

Epheserne vilde bygge Templet op igen i større Pragt og udaf Marmor, for hvilken de nu søgte. Denne smukke Sten var ikke langt borte, men den havde længe ligget skjult i Mount Brion. Der græssede en Dag Pyodoros' Faareflokk. To af hans Væddere kom sammen i Kamp, og en af dem var ved at give sin Fjende et meget haardt Stød, men traf ikke sin Modstander; derimod traf hans haarde Horn Jorden og skræbde et Hul gennem den tynde Jordkorpe, der bedækkede et rigt Leje af hvid Marmorsten. Hyrden bragte et Stykke deraf til Staden og foreviste det, og blev ogsaa vel belønnet for sin Opdagelse, og han vistestor Værd ved sin Død. Templet blev opført af dette smukke Marmor.

Til dets Bygning hentedes de viseste Arkitekter, og det kostede umaadelige Pengesummer. De omkringliggende Lande indsendte store Pengebidrag. Kvinder i Ephesus solgte deres Smykker til Værd for deres Gudinde. En Generation efter den anden tog Del i dets Opførelse, indtil den syvende, der saa det fuldført to hundrede og tyve Aar efter Arbejdets Begyndelse. Det var ikke alene Stadens kronende Herlighed, men det var regnet som et af Verdens iøv Vidundere, og fortjente ogsaa denne Berømmelse. Dets Størrelse var umaadelig — 420 Fod langt og 220

Fod bredt. Der var en Række af 127 Søjler, af hvilke hver vejede 300,000 Pund, og hver var en Gave skænket af en Konge. 36 af dem var smukt graverede og farvede. En Del af Templet var ubedækket med andet end Himmelen's Hvælv. Taget paa den bedækkede Del var støttet af Piller af grøn Jaspis, der havde Grundsten af Marmor. Paa disse Piller hang kostelige Gaver, der vare hellige Ofringer til Gudinden Diana, fordi, som de uvidende Ydere troede, hun havde paa en eller anden særdeles Maade velsignet dem.

Indgangen bestod af Fløjdøre af Cyprestræ smukt udstaaren. Indeni var Templet dekoreret med Kostbarheder af Ceder, Cypress, Guld og Edelstene, udarbejdede af de dygtigste Kunstnere. Der fandtes Malerier af de berømteste græske Mestere. Et af disse, malet af Apelles, var et Billede af Alexander den Store, der holdtes i Værdi paa næsten 800,000 Kroner. Blandt Statuerne var der en af purt Guld. Ephejerne lagde bestandig nye Dekorationer til Templet, særlig Statuer og Malerier.

I den ene Ende af Templet stod et Alter udarbejdet af den berømte græske Billedhugger Praxiteles. Bag dette hængte et kosteligt mangesidet Purpurtæppe. Bag dette var en Sal, hvor Afguden var opstillet, hvilken var for Dianas Tilbedere det samme som det allerhelligste i Jødernes Tempel i Jerusalem. Bag Afgudsalen var der en anden, der troedes at være under Gudindens Beskyttelse, og derfor det sikreste Opbevaringssted for de dyrebareste Skatte, af hvilke de største i det vestlige Asien bevaredes her.

Ephejerne paastod, at Gudinden var falden ned fra Himmelen. Hvor forskellig var ikke dette fra Frelserens Erklæring: „Jeg kom ned af Himmelen. Jeg udgik fra Faderen, og er kommet til Verden.“ Man veed ikke, hvad Billedstøtten er lavet af, om det er Træ, Ebony eller Sten. Af Udseende skal den være meget lig dem, der tilbedes i Indiens Pagoder. Under hver Haand var der en Stang af Metal — nogle tror den er af Guld, andre af Jern — for at holde den fra at falde ned paa dens Tilbedere. Den var stadseligt klædt, havde en Krone paa Hovedet og et Bælte om Livet. Saadan var Diana, der kaldtes Epheernes Skyts-Gudinde — Moderen, til hvem de som Børn saa hen for Beskyttelse og for Hjælp af enhver Slags. (Fortsættes.)

Indhold:

Mormon-Problemet	1	Forskyttelse	10
Redaktionelt:		Afløsning	10
Aarets Begivenheder som Opshl.		Var død og blev levende igen ...	10
delse af Profeti	8	Barnedaaben	12
Ankomst og Bestikkelse	10	Sankt Pauli Levnedsløb	14
